

V 78. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Den otevřených dveří

Projektový den

Návštěva hejtmana

Únikovka

Sportujeme

Milí čtenáři,

na první pohled vidíte, že nastala velká změna. Připustili jsme, že většina dnešních novin je barevná, a tak jsme šli do barvy také. Bude se mi po našich retro černobílých novinách stýskat. Nedávno jsem pro pana archiváře hromadila stará čísla Bezevšeho. Samozřejmě jsem se zapomněla a nechala se unést listováním. Co my jsme za ta léta vytvořili! Některá čísla jsou prostě překrásná. Kolik zdařilých úvah, povídek, kolik interview, reportáží, článků, fotografií, kreseb, karikatur nebo fotomontáží! V roce 2003 jsme navázali na první dvě čísla z roku 1999 a děláme to dodnes. To vše se tu skutečně odehrálo? To všechno jsme zažili? Tolik vzpomínek, některé tak trochu sladkobolné. Staré zašlé časy. 27 let života na Polygrafce a možná ještě hlouběji do historie, protože například 30. Bezevšeho bylo věnováno 30. výročí založení Polygrafky. Tam teprve najdete skvosty, zažloutlé fotografie a vzpomínky z Polygrafky osmdesátých let minulého století. Podívejte se na www.bezevseho.eu, najdete tam všechna čísla. Černobílá minulost, barevná současnost... Přiznejme si, že zas tak barevná není. Ale dnes nechci strašit válečnými konflikty ve světě, byť jsou velmi vážné a velmi mě znepokojují. Dnes se chci radovat z nového čísla.

Toto číslo přeje maturantům. Věnovali jsme jim více stran, protože byl ples. A také mají krásné tablo. Měli nápad a byli kreativní. Ve fotoateliéru ožili kovbojové a řádili pak i na plesu. Byl krásný, s nabitým programem a zábavný. A ta kapela! Nemohli jste, maturanti, zvolit lépe. Cítili jsme se s vámi moc hezky. Klobouk dolů, nechtěla bych organizovat takovou akci. Vám se podařila na jedničku. Děkujeme za pozvání a já za kytici, která dlouho zdobila stůl v obýváku. Měla jsem z ní radost.

Radovánky končí, začíná boj s realitou, maturitní zkouška se blíží. Snad zbudete trochu času prolístat naše nové krásné číslo a v něm se na chvíli ocitnout znovu na plesu nebo na domově mládeže, případně na exkurzi nebo jinde. Zalistujte i vy ostatní, snad vás alespoň maličko potěšíme. Třeba pěkným interview nebo fotoreportáží z hor či anketou. A pokud byste vyluštili tajenku a chtěli čokoládu, pak nám musíte napsat. Budete-li první, bude vaše. Snad mi zase nezbude a nebudu ji muset sníst!

Přeji všem krásné jaro, hodně sluníčka a maturantům hodně štěstí do finále. Světu přeji, aby dostal rozum, už se přeci nablblnul dost. Pořád jsou tu ale agresori a nedají pokoj. Lidstvo je nepoučitelné. Jako by člověk neměl dost svých vnitřních bojů sám se sebou. A tak třeba najdete na chvíli klid a mír s naším novým barevným Bezevšeho. *Iva Šabatová*

Máš na to!

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

Ahoj jsem Mr. George a na krátkou dobu budu přinášet aktuální dění z intru. Důvodem je, že paní vychovatelka na nějakou dobu nebude na internátu. Doufám, že můj článek bude na stejné úrovni jako ty její. Tak jdeme na to.

■ LISTOPAD 2025

Na internátu proběhly dvě akce. První bylo dlabání dýní a druhou devadesátková party, kterou organizovali sami internátní žáci a velmi si ji užili.

■ PROSINEC 2025

Prosinec se na internátu nesl ve vánočním duchu a vánočních aktivitách. Intráci pomáhali s výzdobou a také dělali vánoční PF pro zaměstnance školy. Na konci měsíce internát fungoval v nouzovém režimu.

■ LEDEN 2026

V lednu se obyvatelé internátu přijeli odpočinutí z vánočních prázdnin, také se objevila nová tvář na dočasnou dobu, a to je nová paní vychovatelka, která tu už jednou byla na záskok. Po Vánocích intr hned začal žít akcemi. Druhý týden proběhla první akce, a to bylo korálkování. Mohl se zapojit úplně každý i ten, kdo měl pocit, že mu to nejde. Celá akce se nesla v přátelském a pohodovém duchu.

Další akce se jmenovala Pojd' tvořit. Zabývala se malbou, kresbou, škrábáním a experimentováním s materiály. Vznikaly zajímavé výtvořky, které budou zdobit internát.

■ ÚNOR 2026

Máme před sebou nový školní půlrok, který zákům přináší příležitost ke zlepšení jejich studijních výsledků. Žáci z internátu se společně zapojili a vyrobili závěsnou dekoraci pro paní vychovatelku, která nám velmi chybí.

Už to je půl roku, co jsou prváci ubytováni na internátu. Dovoloval jsem se jich zeptat, jak se jim tu žije.

■ Čau, ahoj, na intru se žije dobře. Vychovatelé jsou hodní a je tu sranda. (Matěj Šefl)

■ Já mám intr rád. Jsem moc rád, že tady mám super partu kámošů,

se kterou děláme blbosti, povídáme si o různých věcech, hrajeme hry anebo jenom trávíme společně čas po škole. Jsou tady fajn lidi. Vychovatelé jsou také moc fajn a chovají se k nám hezky. Pokoje jsou dobré. Pravidla jsou v pohodě. Jediný, co bych vytknul, je, že tady máme docela málo aktivit. Doporučil bych jich dělat více, protože když už nějaká je, tak je moc super. A moc nám chybí paní vychovatelka Obergruberová. (Dan Baránek)

- Na intru bydlím už nějakou dobu a je to mix dobrých i horších věcí. Největší plus jsou kámoši. Pořád je s kým kecat a nikdy se nenudíš. Mám blízko do školy a naučila jsem se být samostatná. Minus je málo soukromí, hluk na pokoji a pravidla jako večerka nebo studijní klid. Jídlo je někdy dobré, někdy nic moc. (Klára Vacková)
- Zdravím, tady Petis. Na intru se mi líbí, je to tu skvělé. Kolektiv je přátelský a člověk se tu necítí sám. Vychovatelé jsou úžasní – vždycky dokážou zlepšit náladu, pomůžou nebo poradí, když nastane nějaká krizová situace. Nemám žádné negativní zkušenosti. Lidi na pokojích jsou fajn, dá se s nimi domluvit a je tu dobrá atmosféra. Celkově jsem tu spokojený a jsem rád, že tu můžu být. (Petr Jurčík)
- Uplynulý měsíc se dělo tolik událostí, jak pozitivních i také negativních. Myslím si, že intru se daří dobře. Chci předat vzkaz od paní vychovatelky: „Myslím na vás všechny s velkou láskou. Sluníčko vždy svítí, ale teď ho mám zatažené mrakem, věřím, že to přejde.“

-Mr. George-

Na internátu se na nějaký čas objevila nová tvář, která má blízko k mapám, přírodě i práci s lidmi, Bc. ROMANA SEDLÁČKOVÁ, která se mimo jiné podílela na vývoji regionálních turistických map, a to i s bývalým studentem Polygrafky. O koho jde, jak sama sebe popisuje a co říká na to, že si studenti myslí, že nespí? Odpovědi na tyto a další otázky se dozvíte právě tady.

Nová tvář domova mládeže

● Jak byste se popsala, a když zrovna nejste na internátu, jak nejraději trávíte volný čas?

Popsat sama sebe je vždycky trochu ošemetné. Člověk má totiž tendenci buď se shazovat, nebo se naopak prezentovat, jako by právě vyhrál konkurz na vlastní životopis. Pojďme tedy zlatou střední cestou. Jsem člověk otevřený, zvědavý a lehce systematický – mám ráda přehledy, tabulky, grafy, a když na to přijde i manuály – ideálně takové, které dávají smysl. Zároveň vím, že život má slabost pro chaos a občas si dělá, co chce. V tu chvíli přichází na řadu humor, protože bez něj by to bylo celé poněkud vyčerpávající. Když zrovna nejsem na internátu, můj čas patří hlavně projektům a zvířatům. Mám ráda koně a psy a momentálně se věnuji obnově staré lesní zahrady. Je to místo s velkým potenciálem stát se klidovým prostorem – nejen pro mě a zvířata, ale časem i pro veřejnost. Práce v terénu mě naučila, že příroda má vlastní plán a rozhodně ho se mnou nekonzultuje. Také jsem zjistila, že motorová pila není jen pracovní nástroj, ale překvapivě účinná forma terapie. Do budoucna bych tam ráda chovala minihorse a alpaky.

● Jaké byly vaše první dojmy z Polygrafky a studentů? Jací jsou ti ubytovaní na internátu?

Z mého pohledu jsou studenti Polygrafky kreativní, samostatní a originální – často víc, než si sami připouštějí. Umí se navzájem poslušovat, občas vymýšlet drobné lumpárny, ale zároveň dokážou držet při

sobě, pomoci si a podpořit se. A právě za to jim nějakou tu drobnou lumpárnu ráda odpustím. Na internátu mají dostatek prostoru projevit svou osobitost a nezávislost. Někdy je to pro mě výzva, jindy lekce trpělivosti, ale velmi často také inspirace. Rozhodně to není prostředí, kde by se člověk mohl nudit.

● Víme o vás, že jste vytvářela mapy. Chtěla byste se k tomuto koníčku vrátit? Kde bylo podle vás nejkrásnější místo?

Můj profesní život se dlouhodobě pohybuje mezi dvěma oblastmi, které se navzájem prolínají víc, než by se na první pohled zdálo. První z nich je regionální rozvoj a cestovní ruch, druhou pedagogická a lektorská činnost. Mapy byly dlouhou dobu místem, kde se tyto světy přirozeně potkávaly.

Věnovala jsem se především regionálním mapám Šluknovska a Českého Švýcarska v měřítkách 1:25 000 a 1:50 000. Zнала jsem každou mapu i průvodce, sbírala stará vydání a později jsem se podílela i na jejich vydávání. Spolu s propagačními materiály a suvenýry se mnou mapy projely desítky regionálních i mezinárodních veletrhů cestovního ruchu. Úspěch slavily i díky netradičnímu a zapamatovatelnému grafickému zpracování, na kterém pracoval bývalý student Polygrafky, pan Radek Tesař st. Dnes už je to skoro historická kapitola, ale velmi hezká.

Nejkrásnější místo? To je vždy složitá odpověď. Často totiž nejde o konkrétní lokalitu, ale o atmosféru. Někdy je to stará opuš-

těná stezka, jindy vesnice s aktivním komunitním životem, kde se člověk cítí dobře. Ráda se zastavím například u Chříbského akvaduktu nebo na některé z akcí v Lipové.

● Zmínili jste, že se zabýváte rukodělnou tvorbou. O jaké výrobky jde?

K rukodělné tvorbě jsem se dostala poměrně nenápadně při výuce na speciální střední škole. Se studenty jsme vyráběli dekorace, učební pomůcky, praktické předměty i drobnosti jen tak pro radost. Do té doby jsem se za nijak zvlášť zručnou nepovažovala, ale ukázalo se, že ruce občas vědí víc než hlava.

Práce rukama má jednu výjimečnou vlastnost – zpomalí čas a vyčistí hlavu. Výsledek je důležitý, ale nikdy nebyl tím hlavním. Podstatný je proces, soustředění, spolupráce a pocit, že něco vzniká postupně, ne na jedno kliknutí. Tenhle přístup se snažím přenášet i do života na internátu a mám radost z toho, že se studenti aktivně zapojují do večerů kreativního tvoření.

● Jak se vám zde zatím pracuje a jaké je to pracovat na jedné škole se svou sestrou?

K Polygrafce mám dlouhodobě pozitivní vztah, a když je potřeba, ráda pomohu. Jsou tu fajn lidé, příjemné prostředí, dobře se tu vaří a práce mě baví, což je kombinace, která se neodmítá. Se sestrou se ale na škole spíše míváme, než potkáváme, takže žádné rodinné porady na chodbách se nekonají.

● Od některých studentů z internátu máme informaci, že přes noc nespíte a nic vám tedy neuteče. Co je na tom pravdy a jak to tedy je?

Příznávám – jsem sova. V noci mám pocit, že svět funguje klidněji a přehledněji. Noční procházky po internátu tak patří k mým malým rituálům. Beru je jako formu kontroly a meditace v pohybu. Ranní ptáčata obdivuji, ale spíš z uctivé vzdálenosti – ideálně z postele.

● Děkuji za rozhovor.

-flip-, -Mr. George-

Návštěva hejtmana Ústeckého kraje Richarda Brabce

V minulých dnech jsme přivítali v naší škole hejtmana Ústeckého kraje pana Richarda Brabce, který byl ve Šluknovském výběžku na pracovní návštěvě.

Pan hejtman s prohlídkou školy začal v učebnách odborného výcviku, kde mu byly představeny jednotlivé polygrafické obory. Následovala prohlídka budovy teoretického vyučování zakončená rozhovorem se zástupci žáků.

Na závěr návštěvy došlo i na otázky možností dalšího rozšíření naší školy, zejména na absenci tělocvičny. Novou tělocvičnu pan hejtman sice neslibil, ale velmi příznivě hovořil o pokračujícím projektu oprav vnějšího vzhledu naší školy, za což jsme všichni velmi rádi. *Martin Štěpánek*

V rámci odborného výcviku tiskneme Rumburské noviny

Kariérní projektový den

Dne 25. března se po roce tradičně konal kariérní projektový den, jehož cílem bylo seznámit žáky 3. a 4. ročníků s možností dalšího studia nebo zajímavého uplatnění po ukončení vzdělávání na naší škole. Přinášíme vám fotoreportáž, ve které můžete vidět zástupce VOŠ obalové techniky Štětí, Fakulty chemicko-technologické Univerzity Pardubice nebo Tisku Krásná Lípa. Děkujeme všem, kteří k nám vážili dlouhou cestu, aby prostřednictvím prezentací a motivačního výkladu přiblížili prostředí, kde by naši žáci mohli po ukončení Polygrafky pokračovat. -ŠA-

Fotíme se s BEZEVŠEHO

Poslední žár Bezevšeho / Lixie

Horizont Bezevšeho / Lixie

Přípravy Valentýnského pozadí

S měsícem únorem se k nám blížil pomalu, ale jistě Valentýn, který nám nadělil v našem fotoateliéru nádherné pozadí. Kdokoliv ve škole se tak mohl nechat vyfotit u srdce, na kterém pracovali žáci při odborném výcviku. Zde je také pár ukázek ze samotných příprav. -Štefis-

Aby nám padla dobrá karta

Fotografický ateliér pana Tichého

Světlo tančí, stín šeptá a my jen posloucháme

Když jsme vešli do školního fotoateliéru, bylo to, jako bychom otevřeli dveře do jiné reality. Ne takové, která na nás křičí barvami, ale takové, která šeptá světlem. Učí tu pan učitel Tichý a jeho jméno jako by nebyla náhoda. Mluvil klidně, ale každé slovo mělo váhu správně nastavené clony. Ateliér nebyl jen místnost plná techniky. Byl to malý vesmír, kde se místo hvězd třpytily objektivy a místo komet létaly záblesky blesků. Poprvé jsme drželi v ruce opravdu drahé fotoaparáty. Takové, které normálně vidáme jen za sklem obchodů nebo v rukou profesionálů. Najednou jsme ale byli my těmi, kdo rozhodují o čase, světle a hloubce ostrosti. A zjistili jsme, že fotografie není jen o mačkání tlačítka – je to rozhovor mezi světlem a stínem.

Témata, která jsme dostali, nebyla obyčejná. Byla to pozvání do dávných světů. Retro vonělo starými deskami a prachem času. Najednou jsme stáli v jiném století. Světlo bylo měkčí, barvy tlumenější, pohledy vážnější. Učili jsme se, že minulost se dá vytvořit přítomností – stačí správný úhel, správný výraz a trochu trpělivosti. DnD (Dungeons & Dragons) proměnilo ateliér v jeskyni plnou hrdinů. Dramatické nasvícení, stíny ostré jako meče. Tady jsme pochopili, že světlo může být stej-

ně důležité jako příběh. Stačilo posunout lampu o pár centimetrů a z kamaráda se stal čaroděj, který právě vyvolává bouři.

A pak tu bylo Arcane – téma inspirované tajemstvím, magií a napětím mezi světlem a temnotou. Tady jsme si hráli s kontrasty, barvami a výrazem. Modrá proti oranžové, ticho proti výkřiku, klid proti chaosu. Ateliér se na chvíli změnil v obraz, který dýchá.

Pan učitel Tichý nás nenechal jen fotit. Učil nás dívat se. Přemýšlet, proč stojíme právě tam, proč je model otočený právě takhle, proč je světlo tvrdé nebo měk-

ké. Bylo to skoro filozofické – jako by nás učil, že fotografie je způsob, jak říct: „Vidím tě!“ beze slov.

Odnesli jsme si víc než jen snímky uložené na kartě. Odnesli jsme si zkušenost, že svět se dá tvarovat pohledem. Že i obyčejná školní místnost může být portálem do fantazie. A že světlo, když mu dáme prostor, umí vyprávět příběhy, které bychom jinak nikdy neslyšeli.

Možná je fotografie jen zachycený okamžik. Ale v ateliéru jsme zjistili, že okamžik může být celý vesmír.

-Jackie-

V prosinci a lednu se na Polygrafce konal Den otevřených dveří. Návštěvníky tentokrát poprvé provázeli zástupci z řad studentů (v minulých letech to byli učitelé). Jak se jim provázení dařilo a líbilo, se dočtete v této anketě, kde otázky pokládali spolužáci spolužákům.

Dny otevřených dveří

■ **Ptá se Kamča (Kamila Procházková):**
*Stalo se ti, že se někdo z lidí zeptal na něco, na co jsi neznal/a odpověď?
Co to bylo a jak sis poradil/a?*

MICHAL: Nic takového se mně osobně nestalo, na cokoli se mě lidé zeptali, znal jsem odpověď.

JIRKA: Návštěvníci se moc neptali, pokud ano, tak na ně většinou šlo odpovědět v pořádku. Kdyby si člověk opravdu nevěděl rady, bylo možné návštěvníky přesměrovat na jednoho z učitelů či na pana zástupce odborného výcviku.

HANKA: Nestalo, byla jsem schopna odpovědět na vše, na co se mě lidé zeptali.

ALBERT: Mně osobně se to nestalo, a kdybych nevěděl, na každém stanovišti byl mistr či učitel, nechal bych si poradit.

TEROUŠ: Osobně si mi to nestalo, maximálně rodiče dávali otázky ohledně studia a kolektivu na naší škole.

■ **Ptá se Kamča podruhé:**
Co lidi nejvíce zajímalo?

MICHAL: Lidé zajímalo tak obecně všechno. Někteří se zajímali více a někteří zase méně.

VANESS: Co jsem provázela já, tak se lidé nejvíce zajímali o obor grafika a jeho uplatnění po studiu.

HANKA: Bylo to individuální, každý se ptal na něco jiného.

ALBERT: Myslím si, že byly otázky hodně všeobecné, většinou na techniku.

TEROUŠ: Nejčastější otázka byla ohledně toho, jestli naše škola podporuje/respektuje studenty, co se oblékají jinak a popřípadě používají jiné oslovení.

■ **Ptá se Bára Drugová:**
Jakého nejzajímavějšího zájemce o studium jste provázeli?

MICHAL: Každý zájemce byl něčím zajímavý, nikdo z nich nebyl stejný.

JIRKA: Těžko se soudí, každý z nich byl

něčím zvláštní, ale většinou jsem měl méně komunikativní a stydlivé skupinky lidí.

VANESS: Každý zájemce byl něčím jedinečný, ani ne zvláštní, ale všichni byli stydliví a někteří se báli s námi komunikovat.

ALBERT: Každý byl zajímavý svým stylem a chováním.

TEROUŠ: Těžko říct jenom z pohledu a několika slov, co jsem prohodil se zájemci. Mé skupinky nebyly moc komunikativní. Ale na každém bylo něco zajímavého, ať už povahově nebo vizuálně.

■ **Ptá se Ozy (Rozálie Vlčková):**
Co byste pro příště změnili?

MICHAL: Asi nic, vše bych zachoval klidně tak, jak to bylo.

VANESS: Možná bych příště nabrala více lidí z mladších ročníků, aby příští rok nebyli ve stresu, že to neznají a neví co a jak, ale jako parta jsme byli super.

ALBERT: Za mě bylo všechno super a asi bych nic neměnil.

TEROUŠ: Nic bych neměnil, cesta prohlídky je relativně hezká. Možná jenom malinko zkrátit přednášky na tiskárně, asi by se nemusely pouštět na ukázkou oba stroje pro stejnou skupinku.

■ **Ptá se Verča Knopp:**
Co se ti na tom líbilo?

MICHAL: Je zajímavé přijít do kontaktu s lidmi, co mají zájem o naši školu.

VANESS: Líbilo se mi dostat se do kontaktu s lidmi, kteří mají zájem o studium na naší škole, něco jim o nás povědět a ukázat jak to tu funguje.

ALBERT: Mám velice rád práci s lidmi a s přáteli, takže se mi to líbilo.

TEROUŠ: Je hezké vidět návštěvníky se usmívat poté, co si prošli naší školu, vždy přijdou relativně nervózní (z pohledu zájemců o studium), ale na konci jsou rádi, že přijeli a měli tu možnost se ptát na vše možné.

■ Ptá se Kuba Semelka:

Byl velký zájem o studium zde?

MICHAL: Dá se říct, že zájem o studium na naší škole byl velký. Ale tím, že jsem na DOD byl už poněkoli káté, připadá mi, že vždy se to pohybuje ve stejných číslech.

JIRKA: Čekal jsem o něco více zájemců.

HANKA: Každý rok mi připadá návštěvnost velice podobná.

ALBERT: Ano, ale spíše na učební obory než na maturitní

TEROUŠ: Ano, byl velký zájem, především o studijní obory.

-Lucinky-

**POZOR
TOČÍME!**

Učebna Kateřiny Wenischové Novotné je pro mnohé žáky zajímavá tím, že si kromě animací nebo dabingu mohou vyzkoušet natáčení reportáží nebo rozhovorů a následně je pak zpracovat. Co vše vzniká právě tady a co se děje na ostatních pracovištích odborného výcviku, se postupně dozvíte v dalších číslech.

-ŠA-

REJDICE 2026 - týden plný zážitků

Zimní kurz byl pro nás všechny fakt velký zážitek a určitě na něj jen tak nezapomeneme. Odjžděli jsme už v neděli ráno od školy a postupně jsme nabírali další spolužáky ve Cvikově a v Liberci z internátu. Cesta byla docela dlouhá, ale v autobuse byla sranda, poslouchali jsme hudbu a těšili se, až dorazíme. Do Kořenova - Rejdic jsme přijeli odpoledne, ubytovali jsme se na pokojích a hned potom jsme šli na večeři. Po cestě jsme byli dost unavení, takže jsme šli

celkem brzy spát. V pondělí začal program a rozdělili jsme se na lyžaře a pěší. Na lyžích jsme byli jen dva dny, ale i tak jsme si to užili. Někteří stáli na lyžích poprvé, takže byly i pády, ale byla u toho sranda a postupně se všichni zlepšovali. Pěší skupina chodila na výlety po okolí, což taky nebylo úplně jednoduché, protože bylo hodně sněhu. V úterý jsme měli besedu s pracovníkem horské služby. Vyprávěl nám o nebezpečí na horách, co dělat, když se někdo zraní

nebo ztratí. Bylo to zajímavé a aspoň víme, jak se na horách chovat bezpečně. Středa byla odpočinková. Šli jsme k Mumlavskému vodopádu. Pak jsme měli rozchod, takže jsme si mohli zajít do kavárny nebo si koupit něco malého. Večer si někteří objednávali pizzu nebo hranolky. Ve čtvrtek jsme museli všichni na povinný pěší výlet na rozhlednu a do muzea Jára Cimrmana. Byla hrozná mlha, takže z rozhledny nebylo nic vidět, ale aspoň byla legrace. Odpoledne jsme balili, uklízeli pokoje a připravovali se na odjezd. V pátek ráno jsme jeli domů. Všichni jsme se těšili na vlastní postel, ale zároveň nám bylo líto, že to končí. Poznali jsme se víc, zažili spoustu srandy a máme na co vzpomínat. Zimní kurz bych určitě doporučil všem budoucím prvákům, protože je to fakt super zážitek.

—Mr. George—

Rozhovor s vedoucím kurzu, panem učitelem Mackem

Dovoliť jsem si vedoucímu zimního kurzu položit pár otázek, které se týkají kurzu. A CO NÁM ODPOVĚDĚL?

● Jak hodnotíte celkově zimní kurz?

Kurz hodnotím jako vydařený. Jediné, co se nevydařilo, bylo počasí. Ale to jsou hory a i takové mohou být. To jsou vše zkušenosti, a proto tyto kurzy děláme.

● Co říkáte na nové snowboardisty a lyžaře a na ty, kteří mají zkušenosti?

Začínající lyžaři i snowboardaři se moc snažili a něco se i naučili. Není to lehké, ale oni to dali. Moc chválím jejich snahu. Ostatním to jezdilo moc pěkně. Určitě si to užili.

● Myslíte si, že účastníci kurzu byli s akcí spokojeni?

Doufám, že ano. Zatím si nikdo na nic nestěžoval. Pokud by mi někdo chtěl něco sdělit, budu moc rád za informaci či názor.

● Jak jste byl spokojený s ubytováním a jídlem?

Já osobně moc.

● Chcete něco vzkázat budoucím prvákům, kteří budou absolvovat zimní kurz?

Ano. Ať se těší na zimní sportovní kurz a na hory. Počasí přistě zařídím. SKOL!

● Děkuju za rozhovor. -Mr. George-

OČI VE STĚNĚ

Wilma

Lyžařský kurz v Jizerkách měl být obyčejný týden mimo školu. Ráno na svah, odpoledne volnočasové aktivity, večer smích na pokojích. Mirka, Bára a Jitka se těšily na to, že budou spolu a užijí si lyžování. Jenže to by Bára nesměla přijít s tou historkou.

„Hej, holky,“ začala, když se v autobuse posadily na svá místa. „Víte o té historce, která říká, že v kostele sv. Víta jsou oči?“ řekla už cestou v autobuse a sledovala jejich reakce. „Objeví se jen za úplňku. Prý je to nějaká kletba.“

„A ještě tam straší bezhlavý farář, co?“ rýpla si Mirka. Bára se ale nezasmála a tvrději si stála za svým.

„Ne, žádný bezhlavý farář, ale oči ve stěně,“ zamrkala, aby zdůraznila, o čem mluví.

„To je nesmysl, kletby nejsou,“ zamumlala Jitka. Bára se na obě podívala s odhodlaným výrazem: „Jen počkejte, já vám dokážu, že je to pravda.“

Ten den, kdy přijely, byl vzduch ostrý a teplota pod nulou. Lesy kolem hotelu byly pokryté sněhem a mezi stromy byla vidět věž kostela v sousední vesnici, toho, který má tu děsivou stěnu.

Odpoledne šla celá třída na procházku. Učitelé po cestě mluvili o historii kraje, o sklářích a dřevařích. Když došli do sousední vesnice, měli rozchod. Holky okamžitě skončily za kostelem sv. Víta, aby zjistily, co je na té povídačce pravdy. Samozřejmě, že když tam přišly, nic nenašly. Zeď byla úplně obyčejná. Zašedlá omítka se pomalu odlupovala. Žádné oči.

„Tak co?“ usmála se Mirka a s Jitkou se vítězčně otočily na Báru. „Je to jen nějaká báchorka, co někdo vypustil na internet.“

„Počkejte na noc,“ odpověděla Bára tiše, „ony se objeví.“ Zastavily se ještě v malé kavárně naproti. Bylo tam teplo a všude voněla skořice. U okna seděl shrbený, starý muž. Ruce se mu třáslly tak, že mu lžička cinkala o hrnek. Když kolem něj prošly, zaslechly tiché mumláni: „Oči..., oči...“ Jitka se ohlédla: „Slyšely jste to?“ Bára s Mirkou zakroutily hlavami, že ne. Muž se na chvíli podíval jejich směrem. Na malý moment jim připadalo, jako by měl místo očí dvě prázdné díry.

V noci nemohla ani jedna z nich usnout.

„Strašně by mě zajímalo, jestli tam ty oči jsou,“ zašeptala Mirka.

„Taky bych je chtěla vidět. Byl by z toho senzační příspěvek na Instagram. Co tam zajít?“ ozvala se Bára.

„To je blbost. Nic takového není. Navíc..., nesmíme jít v noci mimo hotel,“ zamumlala Jitka do polštáře.

„Jen se podíváme. Fakt. Nakoukneme a jsme zpátky. Nikdo si toho ani nevšimne,“ zadonily.

Nakonec Jitku přemluvili.

Venku byl mráz, který štípal do plic. Sníh křupal hlasitěji, než by si přály. Cesta do vedlejší vesnice jim rychle utekla, zdálo se, jako by byla oproti ránu kratší. Vesnice byla úplně tichá. Jen vítr občas zafoukal mezi domy.

Když došly ke kostelu, Jitka znejistěla: „Nemám z toho dobrý pocit, holky. Radši tady zůstanu,“ zašeptala.

Mirka a Bára se ale nenechaly odradit. Dohodly se, že Jitka na ně počká na náměstí, ony si to obhlédnou a pak se vrátí. Obešly budovu zezadu. Mirka šla první, rukama ohmatávala stěny, Bára jí svítila mobilem. Najednou vyjekla, když se dotkla na stěně něčeho měkkého a vlhkého.

„Co to sakra...?“ Bára posvítla na stěnu. Bylo tam oko. Živé, hnusné, s hnědou duhovkou. Bára namířila světlo na celou stěnu: „Tak to je něco!“ Oči! Byly všude. Různé barvy a velikosti. Některé se pomalu pohybovaly, jiné jen nehybně hleděly. Ve světle baterky se leskly. Báře se vzrušením rozbušilo srdce: „Já to věděla,“ vydechla. Mirka oči začala podrobně zkoumat. „Hej, tady dole jsou nějaké mezery!“ U paty zdi byly prázdné otvory. Vždy dva vedle sebe. Přesně na šířku očí. V tu chvíli za nimi zapraskal sníh. Obě se rychle otočily. Na cestě stál ten muž. Byl to ten z kavárny. Kabát měl zapnutý až ke krku, byl shrbený a trhaně se pohyboval jejich směrem.

„Pane?“ řekla Mirka opatrně a postoupila k němu. „Je vám dobře?“

Bára sykla: „Nechod’ za ním. Nelíbí se mi to.“

Muž zvedl hlavu. Místo očí se na Mirku upřely dvě prázdné tmavé jamky. Mirka ztuhla. Chtěla ustoupit, ale on byl rychlejší. Dřív, než stihla něco udělat, ji popadnul za bundu a přitáhl si její obličej přímo k jeho: „Potřebuju tvoje oči,“ zachraptěl. Jeho dlouhé prsty se po nich bez varování natáhly. Tichou nocí se rozlehl táhlý výkřik. Bára se k nim rozběhla s jasným úmyslem pomoci kamarádce, ale muž už Mircu zabořil prsty do tváře. Krev stříkla na sníh. Mirčin křik se změnil v chraplavý zvuk, který brzy ustal. Všechno to trvalo jen pár vteřin. Muž se otočil ke zdi a téměř něžně vložil její oči do prázdných otvorů. Otvory se kolem nich stáhly, jako by je přijaly. Dvě zelené oči zíraly přímo na Báru, která nebyla schopna jediného pohybu. Muž se narovnal. Chvilí tam jen stál, než se zhroutil k zemi mrtvý.

Místo toho se zvedla Mirka, která ještě před chvílí bez ducha ležela ve sněhu. Nejistě se postavila. Po tvářích jí stékala krev. Hlavu měla nakloněnou, jako by slyšela něco, co ostatní ne.

„Oči... oči... Dej mi je.“ Začala mumlat.

Bára ucouvla. „Mirko?“

Mirka vykročila přímo k ní. Nemohla ji vidět. Přesto se pohybovala, jako by přesně věděla, kde její kamarádka je.

Mirka se na ni vrhla a povalila ji do sněhu. Rukama chytila Bářinu tvář. Bez seběmen-

šího zaváhání zaryla prsty do levého oka. Bolest byla tak ostrá, že Bára skoro omdlela. V sebeobraně popadla ze země kámen, který nahmatala a praštila s ním Mirku z boku do hlavy.

Z kostelní věže zazněl úder, oznamující jednu hodinu po půlnoci.

V tom okamžiku Mirčiny prsty ochably. Její tělo se sesunulo do sněhu. Všude bylo ticho. Bára se roztřeseně posadila, kámen jí vypadnul z ruky. Jedním okem viděla měsíc. Druhým už jen tmu. Jak jí to pomalu začalo docházet, dala se do křiku, než se zhroutil a omdlela.

Když na místo přiběhla Jitka, našla kamarádku ležet ve sněhu, tvář zakrvácenou, jedno oko pryč. O pár metrů dál ležel mrtvý muž. Po Mirčině těle nebylo ani památky, zůstaly jen stopy vedoucí směrem k lesu.

A ty se po pár metrech ztratily.

Báře oko nikdy nezachránili. Nějak se s tím přes všechny obtíže naučila žít. Mirka se nikdy nenašla. Lidé z vesnice říkají, že když je úplněk a odbije půlnoc, kolem kostela svatého Víta se někdy objeví divčí postava. Od půlnoci do jedné hodiny chodí okolo kostela a čeká na svou oběť, protože kletba musí být předána dál.

Zlá fena

*Koupila jsem si psa.
Byla to fena plná zla.
Když do bytu vešla,
chudák kytka v rohu sešla.
Roztrhala koberec
dřív, než bys řekl švec.
Sežrala slavnostní tresku,
poničila krásnou fresku.
Sousedé se mi jen smáli,
zlé feny se tuze báli.
Fena zuby vycenila,
mé sousedy zohavila.
Od té doby žiji sama,
s fenou, bohužel bez partnera.*

-WILMA-

Gaudeamus

Ve středu 21. ledna se skupinka čtyřtřádků rozjela do Prahy, aby navštívila veletrh vysokých škol Gaudeamus. Jejich dojmy z celé akce si můžete nyní přečíst.

■ JIŘÍ FOCHT

Jsem rád, že jsme Gaudeamus navštívili. Zájemce o studium na vysoké škole má možnost si rozšířit obzory a přehled o vysokých školách a zároveň položit otázky, třeba ohledně přijímacího řízení.

■ HANA HAVLÍKOVÁ

Bylo super se tam podívat. Dozvěděla jsem se pár nových informací, které třeba na stránkách daných škol nejsou.

■ VANESSA STŘEBOVSKÁ

Mně osobně žádá vysoká škola nezaujala, ale byl tam veliký výběr různých oborů. Kdybych si měla vybrat, určitě bych se hlásila na Univerzitu CEVRO.

■ ROZÁLIE VLČKOVÁ

Jsem moc ráda, že jsem měla možnost se společně s ostatními podívat na burzu vysokých škol. Bohužel, svůj obor jsem tam nenašla, ale i tak bych to každému doporučila. Byla to velmi příjemná zkušenost.

■ NATÁLIE VENCLOVÁ

Jsem moc ráda, že jsem měla tu možnost se na Gaudeamus podívat. Bylo to pro mě dost důležité. A zaujala mě tam Fakulta umění a designu na UJEP. Lidé byli moc fajn a dost jsem se dozvěděla. Jsem ráda, že jsem jela. Doporučuji všem, kdo má zájem jít na vysokou školu.

■ ALBERT REKTOR

Veletrh jsem si velice užil. Překvapilo mě, kolik lidí tam bylo.

■ ERIC URBAN

Popravdě, mně to ve výběru vysoké školy moc nepomohlo. Těch škol tam bylo fakt hodně, ale bylo to takové nepřehledné. Připadalo mi, že přístup reprezentantů některých škol byl takový, že jim to bylo jedno.

■ JAN BARON

Jsem rád, že jsem měl příležitost se jet podívat na Gaudeamus. Rekl bych, že mi to hodně pomohlo při výběru školy.

-Lucinky-

Od cukrařiny k polygrafii

Dnes vám chci představit žáka z 2. A Terrence Zimmerhackla, kterého můžete obvykle potkat na chodbě, jak hraje na piano. Také nás reprezentuje na burzách škol i na dnech otevřených dveří. Má také blízko k cukrařině, malování, ale i k módě a mnoha dalším věcem, které se dozvíte, když budete číst dál.

■ Co tě vedlo z cukráře na Polygrafku a jak ses o ní dozvěděl?

Popravdě jsem chtěl jenom lehce utéct před prací, jakozto cukrář nemám moc možností kde pracovat. Ale na druhou stranu o studiu na Polygrafce jsem přemýšlel už od začátku, narazil jsem na naši školu na Educe v Liberci, někdy v roce 2021. V tu dobu jsem chtěl dělat něco kreativního, ale když se nad tím tak zamýšlím, tak možnost vybrat si pouze dvě školy, kam chcete jít, nebylo moc výhodné. Má první volba byla střední škola v Lomnici nad Popelkou a druhá Kateřinky, obor aranžér. Jsem rád že jsem se dostal na cukráře než na toho aranžéra... Výroba zákusků je zábavnější a víc naplňující pro mě z hlediska osobní preference. No ale teď jsem spokojený na naší škole! Skvělý kolektiv lidí, příjemní učitelé a mám kolem sebe velice podporující spolek lidí.

■ Chceš v budoucnu dělat grafika nebo něco jiného?

Určitě nechci dělat grafika v budoucnu, teda aspoň ne pro nějakou firmu. Maximálně pro mě a můj business. Mám v plánu si vytvořit vlastní bar, popřípadě kavárnu! Krásně přívětivé místo pro všechny lidi, Igbtq + přátelské prostředí. Chci vytvořit krásný a příjemný prostor pro všechny, aby se nemuseli bát o své bezpečí a celkově si jenom tak užít momenty v mém baru/kavárně. Takzvaně relaxační prostředí. Hudba, kterou si můžete dávat na přání a mnoho dalšího. Bezpečné prostředí s velkou variantou drinků, kávy a také jídla (zákusků). A pokud by nevyšel tenhle sen, při nejhorším budu dělat stranou kresby na zakázku a stanu se barmanem v nějakém baru.

■ Čemu se rád věnuješ ve volném čase?

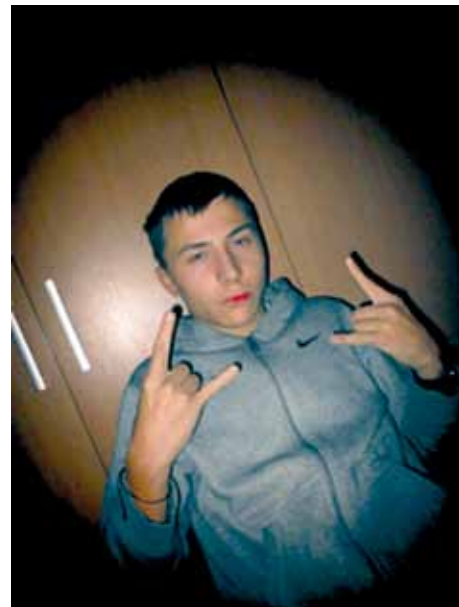
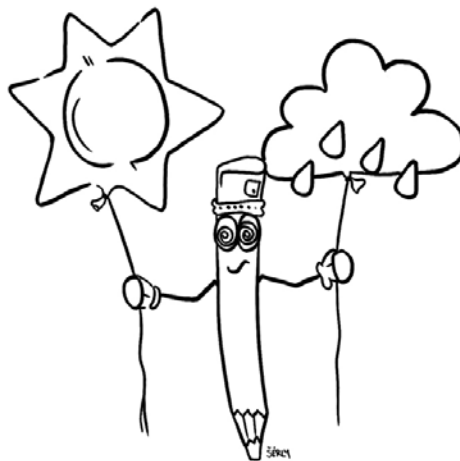
Rád se věnuju přátelům na intru (ahoj Viktore a Fousku) a taky celému zbytku intru. Ale teď k mým osobním věcem... Aktuálně hraju na kytaru a maluji, ať už tradičně nebo digitálně. Všechno je to moc zábavné a naplňující. Když se najde možnost, nepohrdnu ani procházkou se sluchátky, tedy s hudbou. Poslouchání hudby je taky velká náplň mého dne, bez hudby to prostě není ono. Sluchátka, dobrá hudba a krásná dlouhá procházka na večer je skvělý pocit.

■ Slyšel jsem, že tetuješ a děláš si vlastní návrhy na tetování. Je to pravda?

Přesně tak, tetuju a dělám si vlastní návrhy. Dříve jsem tetoval jenom pro zábavu, ale teď se z toho stala taková vášeň. Vytvořit návrhy a mít tu možnost je přenést někomu na kůži je úžasné. K tetování jsem se dostal, když mi bylo třináct, a začal jsem na sobě za pomoci handpoke techniky. Ale teď už mám strojek a profesionální set up.

■ Děkuji za rozhovor.

-Mr. George-

Ahoj, jsem **MATĚJ ŠEFL** a do Bezevšeho budu psát pod přezdívkou **-Xira-**. Do Bezevšeho jsem se přidal, protože jsem na základní škole psal do školního časopisu a bavilo mě to.

Rád se věnuju hudbě, ale velkou část svého srdce jsem dal do svého největšího koníčku MMA.

Moc doufám, že se vám moje tvorba v Bezevšeho bude líbit.

Představujeme nové redaktory

Zdravím, jmenuji se **LUCIE RUMLOVÁ**, jsem z 1.P a většinu času ráda čtu nebo se na svět dívám přes objektiv. Když zrovna nefotím nebo nečtu, uvidíte mě se sluchátky na uších. Součástí časopisu jsem jako někdo, kdo raději pozoruje, než mluví, a abych dala prostor detailům, které jsou občas neviditelné. Najdete mě tu pod přezdívkou **-Lixie-**.

DIVOKÝ Z

TŘIDNÍ UČITEL
ING. ROMAN SVOBODA

ŘEDITEL
ING. RICHARD SÝKORA

BARON
JAN

BERANOVÁ
KAMILA

FOCHT
JIŘÍ

HALAMKA
ADAM

HAVLÍKOVÁ
HANA

KOŠÍKOVÁ
ŠTĚPÁNKA

KŘÍŽKOVÁ
VERONIKA

MAXIN
MIKULÁŠ

NEUMANN
VOJTĚCH

OLBERTOVÁ
DANIELA

SALAVOVÁ
KATEŘINA

SEMELKA
JAKUB

STŘEBOVSKÁ
VANESSA

ŠÉBL
LADISLAV

URBAN
ERIC

ZÁPAD

ZÁSTUPCE ŘEDITELE
MGR. IVA ŠABATOVÁ

JARKOVSKÝ
ADAM

JAROLÍMKOVÁ
KRISTÝNA

KLIEŠČIK
PEPA

KNOPP
VERONIKA

PROCHÁZKA
JAN

PRŮŠA
MICHAL

REJMANOVÁ
VERONIKA

REKTOR
ALBERT

VENCLOVÁ
NATÁLIE

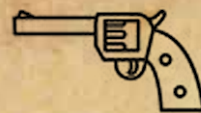
VLČKOVÁ
ROZÁLIE

ZAJÍČKOVÁ
JULIE

ŽIHANSKÁ
ZDEŇKA

MATURITNÍ PLES JAKO DIVOKÝ ZÁPAD

Vážené vedení školy, vážení pedagogové, milí rodiče, spolžáci, přátelé a všichni vážení hosté, dnešní večer je pro nás víc než jen slavnostní událostí. Je to okamžik zastavení. Okamžik, kdy se ohlížíme zpět a zároveň se díváme dopředu. Je to chvíle, kdy si naplno uvědomujeme, že jedna významná kapitola našeho života se chýlí ke konci. A právě proto bychom dnes chtěli jménem všech maturantů poděkovat místu, které tuto kapitolu psalo spolu s námi – naší škole. Když jsme sem před lety při-

šli, byli jsme možná plní sebevědomí, možná plní obav, ale určitě jsme byli jiní, než jsme dnes. Škola nás naučila mnohem víc než jen odpovídat u tabule nebo psát testy. Naučila nás přijímat odpovědnost, zvládat neúspěch, radovat se z úspěchu, spolupracovat, diskutovat, obhajovat svůj názor – a někdy také přijmout, že pravdu nemáme vždy my. Zažili jsme tady první velké úspěchy i první zklamání, dny, kdy jsme odcházeli s pocitem vítězství, i dny, kdy jsme si říkali, že už to snad nemůže být náročnější. Ale právě v těch chvílích jsme rostli nejvíc. Děkujeme vedení školy za to, že vytvářelo prostor, kde jsme mohli hledat sami sebe. Děkujeme za podporu mimoškolních aktivit, soutěží, projektů i školních akcí, které nám umožnily rozvíjet nejen naše znalosti, ale i odvahu vystoupit z komfortní zóny. Díky těmto zkušenostem dnes víme, že svět

je větší než učebna a že vzdělání má smysl tehdy, když ho dokážeme využít. Velké poděkování patří všem pedagogům. Děkujeme za hodiny příprav, za vysvětlování, které se někdy muselo opakovat vícekrát, než by bylo ideální, i za ochotu odpovídat na naše nekonečné otázky – a občas i na ty, které přišly pět minut před koncem hodiny. Děkujeme za přísnost, která nás naučila disciplíně, i za pochopení, které nám dodalo jistotu. Děkujeme za to, že jste nám věřili, i když jsme si sami někdy nevěřili, za to, že jste nás vedli nejen jako studenty, ale i jako mladé lidi, kteří hledají své místo ve světě. Zvláštní poděkování patří třídnímu učiteli. Byl jste s námi při každodenních radostech i starostech. Řešil jste naše pozdní příchody, omluvenky i drobné třídní „krize“. Ale především jste byl tím, kdo nás spojoval jako kolektiv. Díky Vám

jsme se stali víc než jen skupinou spolužáků – stali jsme se třídou. Poděkování si zaslouží i všichni nepedagogičtí pracovníci školy. Často si neuvědomujeme, kolik práce stojí za tím, aby škola fungovala každý den bez problémů. Vaše práce je tichá, ale nepostradatelná, a my vám za ni děkujeme.

A dovolte nám také poděkovat našim rodičům a blízkým. Byli jste naším základem, oporou i motivací. Podporovali jste nás při rozhodování, uklidňovali před zkouškami a radovali se s námi z úspěchů. Bez vás by tato cesta nebyla možná. Dnes stojíme na prahu dospělosti. Před námi jsou nové výzvy, nové cíle, nové cesty. Někteří z nás budou pokračovat ve studiu, jiní vstoupí do pracovního života. Každý z nás se vydá jiným směrem. Ale všichni si s sebou odnášíme něco společného – zkušenost, která nás spojila právě zde. Možná si za pár let už nevybavíme všechny poučky, ale budeme si pamatovat atmosféru, přátelství, spo-

lečné zážitky, smích o přestávkách i napětí před testem. Budeme si pamatovat lidi, kteří nás ovlivnili. Naše škola pro nás nebyla jen budovou. Byla místem, kde jsme dospívali. Místem, kde jsme objevovali své schopnosti. Místem, kde jsme se učili nejen uspět, ale i nevzdat se. Dovolte nám tedy na závěr říci jediné – děkujeme. Děkujeme za trpělivost. Děkujeme za důvěru. Děkujeme za příležitosti. Děkujeme za roky, které nás připravily na budoucnost. Ať se této škole daří i nadále vychovávat další generace studentů, kteří budou jednou stát na tomto místě se stejným pocitem vděčnosti, jaký cítíme dnes my.

FOTO: MAREK KRÁL A TEREZA SOBOTKOVÁ

**Exkurze 3.S
v papírně Mondi Štětí a.s.**

Únikovka

Stalo se vám někdy, že vás někdo někde zamknul, vypojil elektrinu, všude byla tma a nebylo úniku? Že ne? Tak pozor, tady u nás se vám to může lehce stát. Stačí jedna paní vychovatelka, pár nadšených ubytovaných a dostaň se ven, pokud máš za ušima. Když máš ale kolem sebe lidi, kteří si vzájemně pomáhají a myslí společně, pak jste tým. A tak ubytovaní z domova mládeže luštěli hádanky a pohybovali se od přízemí až do horních pater školy. Svítili si mobilními telefony, které jim v tuto chvíli našťestí nikdo nezatrhnul. Vyvázli všichni a ještě s odměnami.

-ŠA-

A. Luňáková, 3.S

K. Nikulová, 2.S

O. Šimůnek, 3.S

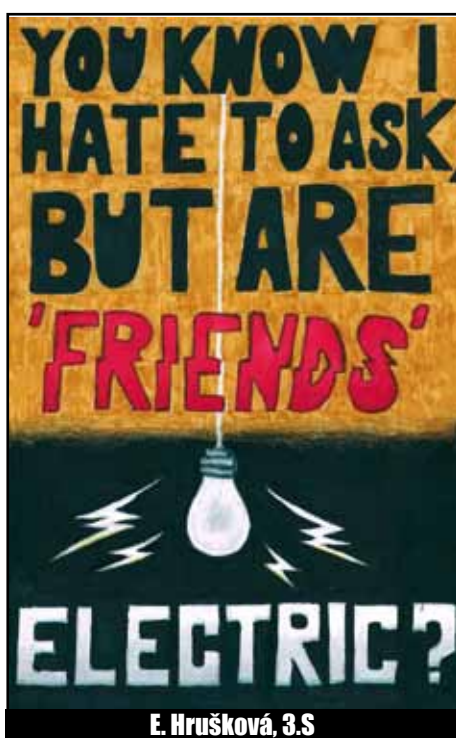
Práce žáků v odborném kreslení

K. Finkarová, 2.z

O. Fizer, 2.S

E. Hrušková, 3.S

O. Fizer, 2.S

Největší paličák mezi draky

Matyáš Koňa

Po pár dnech cesty do dračí jeskyně se naše parta postav rozhodla přenocovat v menší vesničce podél cesty. A co je nenapadne jako první věc než to, že se půjdou do první taverny zpít k nepoznání.

„Dobrý den pane barman, dal bych si tři medoviny, pět piv a to stejný pro mé kámoše. A je to na mně,“ říká Moragon, modře zbarvený drakorozený, který šel objednat k baru pít na večer. Moragon je v par-

tě nejsilnějším členem, to je vidět už od pohledu. Je dva metry vysoký, široká ramena a vypadá jako nedobytná pevnost. Jeho dračí hlava je plná blýskavě modrých šupin, které pomáhají zvýraznit jeho predátor-ské hluboké modré oči. Z hlavy mu jako každému drakorozenému rostou dva páry dlouhých šedých rohů, mířících dozadu za hlavu. Kromě těchto rohů jsou výrazné i jizvy, kterých má plný obličej. Na těle nosí podobně jako Lillith těžkou plátovou zbroj, která zakrývá jeho ramena, hrud, pas, ocas a nohy. Tato zbroj má velmi tmavou šedou barvu, je plná zlatých dekorů a zářivě modrých diamantů. Vypadá velmi pevně a drazo, dává si na ni velký pozor, také proto ji pravidelně čistí. Ze

zad mu visí pouzdro s velkým obouručným mečem, který svým zdobením ladí ke zbroji. Na opasku má spoustu měčů, kapes a pouzder na zbraně, ve kterých jsou hlavně dýky nebo sekery. Na rozdíl od jeho zbroje, své zbraně nečistí a nechává na nich stopu zaschlé krve ze soubojů. Říká, že díky tomu bude vypadat hrozivěji a majestátněji.

Stejné názory s ním sdílí i jeho goblinská kamarádka jménem Balara. Tihle dva se znají už dlouhou dobu, vyrůstali spolu a také spolu cestovali. Moragon je hrdým členem Paladinského řádu svatých válečníků, kteří skládají přísahu pro službu vyššího dobra a za to dostávají přístup k magii. Tu ale nevyužívá, protože je pyšný, a věří, že sám je lepší než nějaká magie. Vždy, když vidí nějaké násilí, krádeže nebo jiné příkoří, řekne, že jde rozbít tlamu těm nevychovcům. Jednou šel například s Balarou z taverny a všiml si skupiny trpaslíků, kteří okrádali a bili bezdomovce. Okamžitě se s nimi porval, do dneška se nezotavili. Hrubě trestá každého, kdo podobně ubližuje slabším. Díky své dračí krvi se někdy chová povýšeně vůči ostatním, stejně jako jeho dračí předci. Přesto se snaží být dobrý a spravedlivý. Jeho paličatost ho často dostává do překérných situací, proto má také tolik jizev a zkušeností. Je lehkomyšlný, ne vždy se mu podaří dodržet přísahu řádu a v tavernách se spolu s Balarou zapojuje do nevinných rvaček. Říká tomu zába-va. Koneckonců rvačkou to nejspíš skončí i dnes, pokud bude pít ve stejném tempu i dál.

Tento text je velmi silně inspirován hrou Dungeons & Dragons. Hlavní popisovaná postava je Dragonborn=Drakorozený, vytvořený pro tuto hru.

Dungeons and Dragons na intru

Když chodby utichnou a kostky se rozezní

Na našem intru se po večerce nerozeznívá jen šepot polštářových tajemství, ale i šustění papírových charakterových listů a cinkání mnohostěnných kostek. V jedné z kluboven se totiž otevírá brána do světů, kde draci nejsou jen pohádka a odvaha má hodnotu zlata. Tam vládne příběhu Dungeon Master – náš spolužák Matyáš.

Posadili jsme se s ním mezi mapy a tužky a položili mu pár otázek.

■ Kdy ses začal zajímat o DnD?

O hru jsem se začal zajímat na začátku prváku, když jsem byl pozván, abych si zahrál. Od té doby hraji v pěti kampaních a z toho tři vyprávím – tedy DMuji.

Z hráče se stal vypravěč, z posluchače architekt světů. V jeho očích plane oheň pochodní z podzemních síní.

■ Co to vlastně znamená DnD?

DnD, neboli Dungeons & Dragons, je skupinová stolní roleplayová hra zasazená do fantasy světa. Hráči prozkoumávají krajiny, bojují, plní úkoly a především

– hrají za postavy, které si sami vymyslí. Společným hraním a spoluprací vytvářejí příběh, který je pokaždé jiný. Je to jako psát knihu, ale inkoustem jsou naše rozhodnutí.

■ Nějaké zajímavosti o DnD?

Hra vznikla roku 1974 a byla inspirována díly jako Hobit či Pán prstenů. Stala se také inspirací pro seriál Stranger Things, například Vecna, Mind Flayer nebo Demogorgon mají kořeny právě zde.

A tak zatímco jiní počítají ovečky, my na intru počítáme životy. A někdy stačí hod kostkou, aby se z obyčejného večera stal epos.

-Jackie-

POLYGRAFKA INLINE

**ZAČÍNÁME 14. 4. 2026
A POTÉ KAŽDÉ ÚTERÝ
15.00 - 16.45**

INLINE BRUSLE FLORBAL SÁLOVKA BADMINTON

**FOTÍME
se s Bezevšeho**

Kořeny Bezevšeho / Lixie

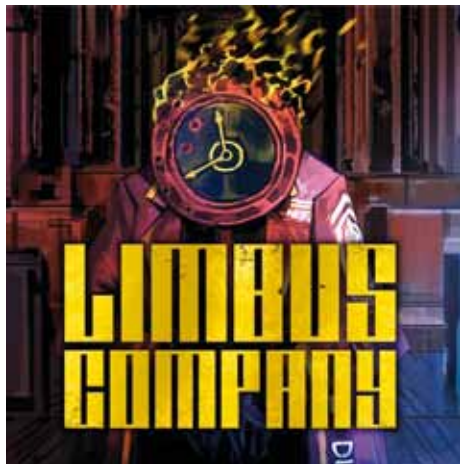
Ve velikonočním týdnu přišel na besedu s 1.P pan Richard Vlasák, působící jako evangelický farář v Rumburku.

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

LIMBUS COMPANY

Dnes píšu o jedné hře, kterou už hraji skoro rok. Toto bude review na hru jménem Limbus Company!

Co to je?

Limbus Company je tahová hra, ve které se utkáte se svými soupeři pomocí házení mincí. Když vám padne panna, vyhrajete boj mezi vámi a soupeřem a můžete utóčit. Když vám padne orel, prohráváte a soupeř může zaútočit na vás. Samozřejmě je to víc komplikovanější, ale toto stačí jako základní vysvětlení.

Hra byla vytvořena studiem Project Moon, které před tímto udělalo už dvě jiné hry (Library of Ruina a Lobotomy Corporation), všechny hry od nich jsou spojeny v jednom světě, jenom jsou časově odděleny.

Základní příběh/Prologue

V návaznosti na předchozí hry Lobotomy Corporation a Library of Ruina, se děj Limbus Company odehrává v dystopickém městském státě, jednoduše známém jako The City. The City se skládá z dvaceti šesti okresů, z nichž každý je unikátní svým technologickým pokrokem a kulturou. Každý okres je místně spravován Křídlem, mega korporací pojmenovanou po písmenu abecedy, která funguje s využitím unikátní technologie známé jako Singularita. Křídla vede Hlava, konglomerát složený z A Korp, B Korp a C Korp, který také vynucuje univerzální tabu města. Každý okres je fyzicky rozdělen na Hnízdo, městskou rezidenci podporovanou těmito korporacemi

a Backstreets (zadní uličky Hnízd), chudé oblasti zaplavené zločineckými syndikáty, které jsou mimo ochranu těchto korporací. Hráč se ujme role Danteho, amnézického muže, kterému byla nedávno useknuta hlava ve prospěch protězy ve tvaru hodin. Těsně před opravou je Dante zachráněn autobusovým oddělením společnosti Limbus Company, které ho informuje o jeho nové roli manažera jejich týmu a jeho výpravě za nalezením Golden Boughs, vzácných a mocných artefaktů, které se objevily po celém městě po pádu společnosti Lobotomy Corporation, o kterých se věří, že jsou pozůstatky technologie společnosti L Corp. Hra je rozdělena do kapitol s názvem „Cantos“, které se všechny věnují postavám a ponořují se do minulosti Hříšníků a jejich traumat na jejich cestě. Ano, Hříšníky rozumíme postavy, toto pojmenování má co dělat s tím, že ve své minulosti udělali nějaké věci, které mohou být nazývané jako Hříchy (žádné spoilery ale nedám).

Pozitiva a negativa

Pozitivní jsou rozhodně příběh a postavy, ale jedním z největších negativ může být hratelnost, protože pro nového hráče to může být příliš složité na pochopení a tutoriál, který to má vysvětlit, to nerozebírá až tak moc do podrobností, jak je potřeba.

Vyhodnocení

Podle mého je hra skvělá, má nádherný a komplikovaný příběh s ještě víc komplikovaným systémem na boj. Když se to ale člověk naučí a zvykne si na to, tak to za to stojí. Každý charakter je originální, i když si PM (Project Moon) berou inspiraci z originálních literárních děl, jako je třeba Metamorphosis (Proměna od Franze Kafky) a Gregor nebo Heathcliff a Wuthering Heights (Na Větrné Hůrce od Emily Brontëové). Příběhy postav odrážejí svůj původní zdroj, ale stále zůstávají originální.

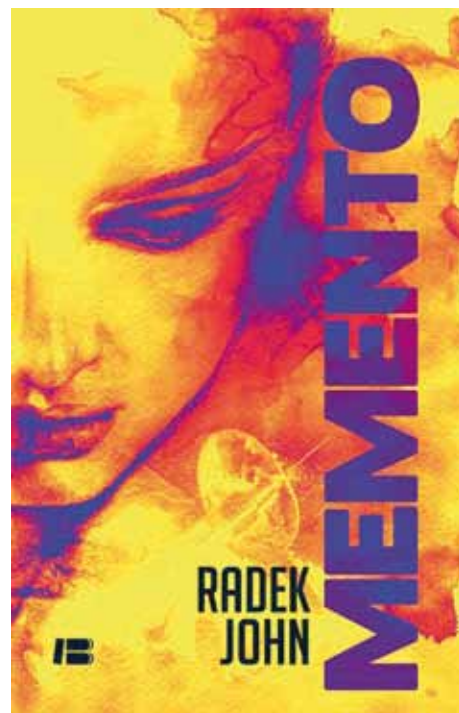
Tuto hru můžu vřele doporučit lidem, kteří milují dlouhé příběhy a nevdají jim víc čist než hrát, příběh je fakt skvělý a vzít si ten čas a číst ho je dobrá věc. Také získáte povrchní znalosti o původních dílech, odkud pocházela inspirace pro postavy.

-xvyzoo-

(Art Credit: Vellmori)

MEMENTO

Kniha Memento od Radka Johna je román, který vypráví příběh závislosti mladých lidí v 80. letech v Československu. Autor čerpá ze skutečných výpovědí narkomanů, ale tento příběh skutečný není. Hlavní hrdina Michal Otava se dostává do světa drog a čtenář sleduje jeho fyzický i psychický úpadek. Sledujeme, jak se z normálního studenta stává člověk, který ztrácí kontrolu nad svým životem. Michal často bojuje sám se sebou, cítí strach, beznaděj a samotu, ale přesto nedokáže přestat. Vedlejší postavy ukazují různé podoby drogové závislosti. Někteří působí sebevědomě a drsně, a jiní jsou zlomení. Styl knihy je drsný, poukazuje na prostředí a vztahy mezi závislými lidmi. Hlavní myšlenka knihy je varování před drogami a jejich nebezpečím. Memento upozorňuje na to, jak snadno může člověk ztratit kontrolu nad svým životem. Mně se na knize nejvíce líbilo, jak může čtenářé přimět k zamyšlení nad vlastními rozhodnutími a že každá postava má svůj vlastní příběh. Drogy ničí nejen tělo, ale i vztahy a osobnost člověka. Kniha je doporučována jako školní četba a i dnes je její téma aktuální.

-Lixie-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

HYTALE – NÁSTUPCE MINECRAFTU?

Na začátku roku 2026 rozbourala herní trh jedna již dlouho očekávaná hra, o které se mluvilo už v roce 2015.

A jedná se o něco, co vás zajisté praští svým vzhledem a podobou.

Hytale je totiž fanouškovským výtvozem od tvůrců z jednoho z největších minecraftových serverů Hypixel a dodává kostičkovanému světu naprosto jiné hranice. Nabízí spoustu věcí, co známému titulu od Mojangu chybělo, a svými novými možnostmi se stává unikátním. Není to jen další mód pro váš svět, ale úplně jiná dimenze.

Už ze začátku vám dá hra možnost si volně upravit avatara k obrazu svému a využít velkou škálu prvků týkajících se vzhledu, oblečení a dalších doplňků. Dále vám dá na výběr z pár možností herních režimů. Některé bohužel nejsou stále dostupné díky tomu faktu, že se stále jedná o předběžný přístup. Tím pádem si na adventurní módě a minihry budeme muset stále počkat. V tomto stavu si budete moct vybrat z exploration a creative módu. V prvním ze dvou zmíněných režimů si budete moci založit náhodně generovaný svět a prozkoumávat jeho končiny s novými prvky. Probudíte se ve stavbě jako Link z The legend of Zelda: Breath of the Wild a začínáte s kompletně novým nádechem.

V prostředí na vás bude číhat nespočet nových nepřátel, ale i jiných mobů. Z nich můžete získat mnoho itemů, které se dají nadále používat. Najdete zde mnoho originálních struktur skrz biomy na povrchu i v podzemí. Může se například jednat o vesničku, podzemní les, ale také o obrovský chrám s průstupem do země. Tam na vás čekají různé příšery a bossové, ale i poklady v podobě truhel nebo nalezeného portálu. Ten vás teleportuje do lokace zvané Forgotten temple, která funguje jako takové lobby pro váš svět. Malá mapa, na které nelze sta-

vět ani nic ničit, na níž se pohybuje mnoho NPCs, se kterými můžete obchodovat. Nachází se tu také monument se vzpomínkovou funkcí a své objevy si tím pádem můžete zaznamenávat, díky čemuž se vám i otevírají nové možnosti včetně dalších dostupných portálů, které si budete moci libovolně rozestavět kdekoliv.

Jak je to ale s výrobou všeho možného vybavení pro hráče? Zatímco u Minecraftu by vám mohl postačit jeden crafting table, tady máte rovnou k dispozici zatím 11 pracovních stanic a každá z nich má své odvětví a použití. Jsou sice vcelku zjednodušené, ale postupem času je však můžete vylepšit, čímž si odemykáte lepší vybavení a předměty. Platí to zejména u farmaření, ke kterému se dostanete až za lepších úrovní. Stavění také dokáže být legrace a dodává mnoho vzhledů pro jednotlivé materiály, ze kterých můžete vyrábět architektonické prvky pro vaši stavbu.

Co se týče interakcí se zvířaty, některá budou na vás útočit, ačkoliv byste to čekat nemuseli. Všimne si vás například i taková liška nebo krysa. Je ale jisté, že tu máme kostlivce, golemy i draky, čímž se dostáváme ke combat systému. Tentokrát tu kromě meče máme na výběr ještě další jiné zbraně, mezi něž patří zatím nejoblíbenější dýky. Například s těmi můžete klasicky sekat, nebo na svého protivníka s nimi skočit a následně se odrazit zpět, čímž si udržíte odstup. Kromě toho máte k dispozici speciální abilitku, která se vztahuje na každou zbraň trochu jinak. Blokovat můžete v podstatě čímkoliv včetně luku i kuše. Možná vás nepotěším tím, že si musíte dávat pozor na svou sta-

minu, která se vytrácí docela rychle. Kromě toho můžete dělat různé úskoky, kotouly, díky kterým se vyhnete ráně.

Prouzkoumávání celého světa vám zajisté zabere několik hodin a rozhodně je co objevovat. Některé z vás ale nejspíše bude bavit kreativní režim, který je svým obsahem nabušený. Teprve tady se totiž dostáváme k tomu, co Hytale zamýšlí pro komunitu. K tvoření svých vlastních příběhů a světů máte totiž v ruce nespočet nástrojů a příkazů, které vám dodají možnost vytvořit víceméně cokoliv. Můžete si vytvořit vlastní skripty a tím vložit svou myšlenku do mapy, kterou si můžete zahrát ostatní hráči. Ať už se jedná o animování bloků, dialogy či vytváření scén, vše je možné. Pro tvoření terénu se používá zejména brush tool, který si můžete nastavit dle libosti. Štětce mohou mít různé tvary a můžete skládat z jakýchkoliv bloků, čímž se dají nastavit i komplexnější stopy v podobě lesů, řek a dungeonů. Ty mohou hráči mezi sebou sdílet a následně zjednoduší samotné stavění. V podstatě to funguje jako balíček štětců pro Photoshop. Je zde až sto bytostí, kterým můžete upravit velikost, chování a mnoho dalšího. Jestli byste chtěli, určitě vám doporučuji si je zkusit rozpohybovat a udělat z nich animaci díky machinima tool, se kterým máte možnost nastavit kamery a udělat si vlastní filmeček. A pokud byste si nevěděli rady, k dispozici máte příručku, kde jsou všechny jednotlivé příkazy vysvětleny. V aktuální době tento titul hraje okolo třech milionů hráčů, a ačkoliv je stále jen v předběžném přístupu, postavil obrovský základ, který jen poroste. Dokonce už teď vznikají servery, na kterých lidé přinášejí do této hry své.

Sám se nemohu dočkat, jak se tato hra bude vyvíjet do budoucna, a doufám, že i vás zaujala.

-Štefís-

Máš na to!

11. března 2026 jsme se zúčastnili soutěže zdatnosti „Máš na to!“ ve Šluknově. Soutěžilo se ve čtyřech disciplínách: kliky, člunkový běh, celomotorický test a běh na 1000 m. Naše škola měla dva týmy ve složení: Jakub Smržík, Adéla Gelnarová, Jiří Moučka a Líbuše Surmajová, Julie Fialová a Václav Kostelka. Všichni bojovali jako lvi. Moc je chválím a mají můj respekt. Soutěže se zúčastnilo pouze 5 škol z okresu. To je dost málo a napovídá to o současné zdatnosti mladých lidí. Tak makejte a sportujte, ať jste silní a zdraví.

M. Macek

**Bruslíme
(nejen ve škole)**

Stolní tenis

Dne 18. března se konal ve Varnsdorfu turnaj ve stolním tenisu. Zúčastnilo se ho 15 chlapeckých družstev a 9 dívčích z místních středních škol. Naši kluci se umístili na solidním 4. a 8. místě. Moc pěkné výkony. Velká pochvala klukům a těšíme se na příště.

Za Polygrafku hráli: Pavel Votípka, Dan Pekárna, Kryštof Hauser a Adam Adamčík. Díky, kluci.

M. Macek

Jeden z nejvíce rostoucích sportů současnosti

Všechno to začalo v roce 1993, když se konala první událost Ultimate Fighting Championship (UFC). Účelem bylo, aby se několik zápasníků s odlišnými styly boje utkalo proti sobě. Žádné váhové kategorie, žádný časový limit a ani žádná pravidla.

Po úspěchu prvních těchto událostí se však pravidla začala vytvářet. Zápasníci museli začít nosit rukavice, chrániče na zuby a byl zaveden časový limit. Zápas má 3 kola a každé kolo má 5 minut, titulové zápasy pak mají 5 kol po 5 minutách a tento limit se dodržuje dodnes.

Sport jako MMA (smíšené bojové umění) se skládá z několika hlavních pilířů. Těmi jsou: box, muay thai (thajský box), wrestling a brazilské jiu-jitsu. Díky těmto pilířům MMA ukazuje, jak se dobře dají kombinovat různé bojové styly.

Na trhu se vyskytuje spousta zápasnických organizací. Trhu však dominuje

UFC, PFL a česká organizace OKTAGON, která vznikla teprve před deseti lety, což je na poměr trhu docela nedávno. Každá organizace má něco do sebe. UFC má elitní zápasníky, opravdu nejlepší z nejlepších. Když máte titul šampiona v UFC, znamená to, že jste opravdu nejlepší na celém světě. PFL má zase spoustu mladých prospektů, kteří už nejsou ale žádní amatéři. A OKTAGON? Ten má co nabídnout hlavně česko-slovenským fanouškům kvůli tomu, že v soupisce zápasníků je spousta lokálních jmen. Ale v soupisce je i spousta světových jmen.

Popularitě MMA se dostalo dosti nedávno,

dejme tomu asi dvanáct let zpátky. Hodně se na tom podílel zápasník Conor McGregor, který se stal světovou hvězdou. Měl totiž speciální styl zápasení, ale ne ve fyzickém slova smyslu. On totiž věděl, že vyhrál, aniž by dal úder. Svoji psychologickou hrou vydeptal totiž svého soupeře ještě před zápasem. Věděl, jak se soupeři dostat do hlavy, aby shodil jeho sebevědomí, a tudíž aby pro Conora bylo snazší vyhrát zápas. Díky svým schopnostem se stal držitelem dvou pásů v UFC. Bohužel mu ale sláva stoupla do hlavy a Conor zjistil, že s penězi přichází také moc. Začal mít problémy s alkoholem a drogami. Od té doby už to není ten samý člověk, kterého lidé milovali.

Teď už ale z lepšího soudku, protože vám chci říct o nejúspěšnějším Čechovi v MMA. Je to Jiří Procházka, který jako jediný Čech získal pás šampiona v UFC, konkrétně v roce 2022, kdy ve velkolepé bitvě porazil Brazilce Gloveru Teixeiru v pátém kole uškrtením. Jiří se tím tak zapsal do historie jako nejlepší český MMA zápasník.

Já sám se věnuju MMA a to pomalu třetím rokem. Trénuji v Liberci. Mám za sebou už pár zápasů a těším se, až budu mít další.

-Xira-

Papír je s námi již od roku 105 n. l. Víte ale, jak se ruční papír vyrábí? Při hodině chemie se to dozvěděla třída 2.A, která si svůj papír vyrobila s paní Bernartovou. Jak? Pojďme si papír vytvořit spolu!

RUČNÍ VÝROBA PAPÍRU

CO BUDEME POTŘEBOVAT?

- 2x textilní materiál (např. utěrka)
- natrhané noviny na kousky
- mísu střední velikosti
- (bílou) temperu
- (ruční) mixér
- váleček
- vodu
- fén

INSTRUKCE:

1. Do mísy přidáme natrhaný papír a vodu. Množství vody záleží na množství papíru, ten by měl být potopený lehce pod vodou.

2. Začneme mixovat a po chvíli přidáme (bílou) temperu. Pak mixujeme do doby, než konzistence směsi bude připomínat bramborovou kaši.

3. Na pracovní plochu položíme utěrku, rozvrstvíme na ni směs a vytváříme ji do libovolného tvaru (tvaru archu papíru). Pak na směs položíme další utěrku, přes kterou začneme válet. Pokud vyteče voda, je potřeba zopakovat krok č. 3 do doby, než voda nevyteče.

4. Jakmile je směs rozválena a vyválením se nedostává voda mimo oblast utěrek, horní utěrku odkryjeme. Pokud není na povrchu papíru například prasklina nebo není papír natržený, začneme na něj fénem foukat teplý vzduch – tím pomůžeme zasychání. Fénovat by se mělo minimálně 20 centimetrů od papíru a po dobu alespoň minuty. Následně papír necháme alespoň 2 dny schnout. Pokud na povrchu prasklina je, opakujeme 3. krok.

5. Po zaschnutí je možné papír od spodní utěrky odlepit. Pokud ne, potřebuje více času na uschnutí.

A jak papír dopadl v 2.A? Tak moc skvěle, že se na něm hned objevilo několik obrázků!

Tiskaři chtěli dát vytvořený papír do tiskového stroje, ale tam by bohužel moc dlouho nevydržel. Možná příště. Tak co, vytvoříte si ruční papír?

„I na toto by se tisklo lépe, než na křídou!“ vzkazuje tiskař z 2.A.

-flip-, Romana Bernartová,
ilustrace: -Mr. George-

PERLIČKY

- K. Havlíček Borovský napsal: Tyrolské trelegie a Chřest svatého Vladimíra.
- Česká státní hymna je Tam domov můj.
- Autoři české hymny jsou Škroub a Štěpánek.
- Komu Božena Němcová položila na rakev trnovou korunu? Babiče.
- Noviny Karla Havlíčka Borovského se jmenovaly Supernovy.
- Němcová napsala V zámku a podhouští.
- A na konec, češtino, lituji tě!
Oslík stříhá ušmi.
Oslík stříhá uši.
Mezi čtyřmi očmi.
Hodinky se zlatými ručičky.
Hrnek s ozdobnými ouškami.
Měla punčochy s dvěma okami.
Z písemných prací vybrala a nasmála se
-ŠA-
- Během praxe se objevila perlička: Šárka D. namísto „duktor“ (válec, ve kterém je namočena tisková barva) řekla „duktus“ (grafické označení pro tloušťku tahu písma).
-flip-

I kačeny mají právo na vzdělání

Fotíme se s BEZEVŠEHO

U táboráku se schádzime s Bezevšeho / Štefís

Rodiče se zptali , jestli chci jít na oběd do restaurace. No a já řekla: „Bezevšeho.“ / Wilma

Bezevšeho na výstavě o svobodě umění na Slovensku.

Lucinky

Mr. George

I na dovolené v Rakousku nesmí chybět Bezevšeho.

BEZEVŠEHO 18

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), Ing. L. Příbylová (Lucinky), K. Wenischová Novotná, B. Drugová (perkinsmors), D. Havlová (Jackie), F. Fischer (flip), M. Klementová (xvyzoo), K. Vacková (Wilma), K. Drugová (ghostkitty), J. Hožák (Mr. George), Š. Štefaník (Štefís), L. Rumlová (Lixie), M. Šefl (X1ra). ■ **Externí spolupráce - Kresby:** Š. Makovská (Šéry) ■ **Fotografie:** studio, redakce ■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technická grafická zpracování:** I. Šabata